

joomise päitses, tuim häbi wasta? Kas see oli õige? — — Kas oli tema fford, üks ainus fford heaga katsunud oma wenda pahast hukatuse-teeft peasta, teda õige tee peale aidata? Kas oli tema seda katsunud? — Raini täht!! — Kas ei kannud tema seda mitte oma otsaesise peal? Kas ei saaks needus tema peale langema, et tema oma wenda mitte ei ole hoidnud? — Need küsimised ja mõtted oliwad hirmsad ja õõ ei tahtnud otsa jõnda. — „Uga eks ole tõsi, isa,“ oli pois küsinud, — „nenda kui Raini ja Abeli wahel, ei wõi asi nüüd mitte enam olla?“ — Emil sai järsku kuuma palawaks häbi pärast. —

Kui tema pois oma armastusest täidetud, pehme südamega teaks, et tema isal üks wend on, kes kui kerjaja ümber hulgab? Mis saaks Karl omast isast pidama? Kas ei pööraks lapse süda ennast temast ära, kas ei saaks lapse armastus jahutama ja surema? Sumal heidku armu, kui pois ühel pääwal kõiki teada saaks! Ime on muidugi, et tema seda weel kuulnud ei ole. — See tuli küll ka ainult sellest, et rahwas juba kerjajad Weidneri enam tähelegi ei pannud. Ka tuli Emilile nüüd järsku meele, et tema ise Ernsti mõnel aal enam näinud ei olnud. — Eht oli tema haige, — eht oli tema kufagil maas, hukka läinud, ilma abita. „Kus on sinu wend?“ kostis Emil Weidneri

neri kõrwades ja hirm ja kolemus woputasiwad teda.

Wiimaks oli ometigi õõ möödas ja igapäiwine pääwakäik algas. Uga Emil Weidner ei leidnud rahu, wiimase õõ mõtied ja hirmutused rufusiwad weel tema peal. Bahal meelel ja sõna-lausumata käis tema ümber. — „Mees, mis on Sinule juhtunud?“ küsis naene, aga tema ei saanud wastust.

Kui Karl kooli läks, siis waatas isa teda hirmuga takka: kui temale täna keegi seda ütles! —

Tema walwas poisi peale, kui see koolist tagasi tuli. — Mis oli poisile juhtunud? — Muidu tuli tema ikka rõõmsa lalgamisega, täna tuli tema wenitates ja — pois oli nutnud. —

„Karl,“ ütles isa ja wiis poissi tuppa — „mis on sündinud? On Sinule midagi häda tehtud?“

„Oh isa,“ ütles Karl nutu-healega, „kui meie koolist tulime, oli ühel uulitsa-nurgal üks waene, wäga waene mees ja tema libises maha ja tepp kukkus tema käest, ja mina mõtlin seda üles. Ja siis naerfiwad teised ja ütlesiwad, see waene mees olla Sinu wend ja olla täis joobnud. Oh isa, see ei ole ometigi tõsi! Sinul ei ole ometigi wenda, kes kerjama piab?“ Ja küsides waatafiwad lapse silmad isa peale.

Oh, kuidas tõusis leew palawus Emili süda-